

tron trnovske cerkve in rajnki župan Hradecki je 27 let hodil vsako leto za to procesijo, pa nikoli nismo brali, da je s tem „demonštroval“. Tudi sedanji g. župan posnema to staro navado, ker je vsako leto k tej procesii povabljen. Pri njem pa je zdaj to „demonstracija“, čeravno že pisac sam more vediti, da gosp. župan pač ni naroden „demonstrant.“ Ravno tistih pet mestnih g. odbornikov pa, ki so se pridružili tudi tej procesii, ker je večina njih volivcov v teh dveh predmestjih, pa je šlo (ker drugi odborniki ne pridejo) po dokončani trnovski procesii tudi za procesijo mestno — pa tukaj pričujočnost njih ni bila „demonstracija“! Pri magistratu je 4. altar; tukaj je zapazil pisac narodne barve. Mestni služnik Trtman napravlja ta oltar že veliko let in ga zmiraj enako okinčuje; tudi letos je bil tako napravljen. Če bo to rogoviljenje časnikarsko še dalje trpelo, bomo nazadnje še tako deleč prišli, da ne bomo smeli za procesijami hoditi, kamor bi hotli, in Bogú na čast ne altarjev kinčati, kakor bi hotli, brez da bi bili pikani po tukajšnjih korespondentih. Nikakor ne more biti po takih pisarijah ustrezno vladi, ktere naloga je, varovati pravice vseh avstrijskih prebivavcov.

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

Presvitla cesarica se je 15. t. m. podala v toplice Kissingen; Njih Veličanstvo cesar jo spremljajo do Salzburga. — Državni zbor se po 5mesečnem prenehu začne v sredo, 17. dne t. m.; odprli ga ne bodo cesar sami, ampak brat Njih, presv. nadvojvoda Karl Ludvik. Zbor bo le spet ožji; ali ne pridejo Čehi, kakor se je govorilo, se bo tedaj ta dan za gotovo zvedilo. Predsedoval bo temu zboru profesor vitez Hasner, podpredsednika sta žl. Hopfen in dr. Lapenna. — 12. dne t. m. je šlo pismo avstrijske vlade o rusko-poljskih zadevah v Pariz in London; avstrijska vlada noče razpora z rusko, ktere ga nasledek bi velika vojska bila; zato ni potrdila dveh najimunitnejših predlogov francoske in angleške vlade: namreč da bi se ruska vlada silila, da ustavi vojsko s Poljaki, ker to bi bil vtik v vladarske pravice ruske; pa tudi tega ne potrjuje, da bi se dala Poljakom taka samosvojnost, kakoršne Avstrija tudi Ogrom dati ne more; sicer pa bojo vendar vse te tri vlade zedinjene se obrnile v Petrograd do ruske vlade, pa vsaka še s posebnim bolj ali manj rahlim dopisom. Važno za mir ali vojsko bo, kaj bode odgovorila ruska vlada na te nove predloge. Do tistihmal bojo modrovali časnikarji vsak po svoje. Sliši se, da Njih Velič. cesar naš in kralj pruski, ki se dosihmal ne vtikuje v te razprave, se snideta konec tega mesca v Karlovih toplicah na Českem. — Po novi železnici mariborško-celovški se vozi vsaki dan toliko ljudi, da je 6 do 8 vozov popolnoma natlačenih; ker pa pripravljajo tudi toliko blagá, da ga „lukamatija“ iz Preval v Pliberk komaj privleče, se zakasnujejo vozovi skoraj vsaki dan za dve ali tri ure. — Presvitli cesar in cesarica sta soseskam okoli Pulja v Istri, katerim je toča vse pobila, 3000 gold. iz lastne kase darovati blagovolila. — Nepopisljiva žalost je 12. dne t. m. presunila Prago in celo česko deželo: umrl je po kratki bolezni občespustovani in ljubljani župan praški g. Fr. Pštros. Mož bistrega uma, skozi in skozi poštenega značaja je žrtvoval vso svojo delavnost v prid svojemu poklicu; Slovan s dušo in telesom je stal na čelu mestni županii, v kateri biva narod česki in nemški, in vendar ga je spoštovala vsaka stranka, ker bil je vsigdar in brez ovinkov mož pravice. Pogreb njegov v nedeljo je bil tako slovesen, da malokdaj tak. —

Mnogo se je te dni pretresavalo odprto pismo, ki ga je slavni zgodovinar gosp. Fr. Palacky v českih časnikih poslal časniku „Boleslavan-u“, kateri je iz nekega njegovega privatnega pogovora celó napačno svetu ovađil, kaj misli Palacky o rusko-poljskem boji, češ, da „sočutje do Poljakov Slovanom škoduje v Petrogradu, — da blagor slovanstva je le v ruskem caru, — da Poljaci ne bojo zmagali v sedajnem boji, pa če bi tudi, bi bila to njih najveća nesreća. Palacky pravi, da ni mislil, da brezštevilnim časnikarskim napadom, ki jih mora trpeti od leta 1848 in posebno spet od leta 1861, se bo pridružil zdaj tudi ta list, ki je obljubil biti „od konca do kraja naroden in liberaln“, zdaj pa pri njem trohico resnice meša s celim kupom laži in obrekovanja. „Še nikoli mi ni prišlo na misel, da bi Slovani blagor svoj iskali v ruskem caru, čeravno tlačitelja svobode nikakor ne morem imenovati takega vladarja, ki je nedavno vkljub neštevilnim overam in zaprekam več kot 20 milijonom svojih podložnih podelil človeške pravice, ki so jim bile nekđaj nepravno vzete; tak vladar nikakor ni zatiravec svojega ljudstva, ampak rešitelj mu je. Sedanji poljski punt je velika nesreća ne samo nam, temuč tudi Poljakom; le prekucnjaki iz prirojenega nagona in pa sovražniki slovanstva, po tem pa taki ljudje, ki ne mislijo sami, ampak se preverujejo po tem, kar drugi mislijo, morejo veselje imeti nad tem, kar se zdaj godi na poljskem bojišču, kteremu je sicer res že marsikter pravi domoljub svoje premoženje in življenje žrtvoval. Če se Poljaki še tako junaško bojujejo (mnogo njih zmag pa stoji le na papirji v časnikih), imajo vendar malo upanja, da zmagajo samotež. Če pa jim tudi po željah „Boleslavana“ in njegove stranke vsa Evropa na pomoč priteče, da se odcepijo od Rusije: ali bojo mar potem res samostojni? Brž ko ne bojo potem toliko gospodarjev imeli kolikor so prej imeli pomočnikov, in morebiti še več. Časi so pretekli, da bi se narejale in samostojne obdržale države druge in tretje vrste; centralizem saj po Evropi čedalje bolj go spodari. Zato mislim, da sedanji boj poljski ne bo dosegel tega, česar želi, in to je: zakaj ga obžalujem. „Boleslavan“ — pravi Palacky končno — mi očituje, da sem ves drug kakor sem nekđaj bil. Na to le odgovorim, da spomladi leta 1848, ko sem poslal odprto pismo v Frankobrod, sem upal, da bojo osvobodeni narodi vendar enkrat pravični sami do sebe; skušnje preteklega časa pa so me učile, da sem se silno motil.“ — Oggerski deželi žuga res strašna revščina; na več kot 1300 kvadr. miljah z več kot 3 milijoni ljudi je suša vse pokončala; živina že zdaj v nektarih krajih nima nič živeža, tako, da gospodarji njeni jokaje ji pripenjajo napise na rogove: „kdor dá tej živini jesti, naj si jo obdrži za-se“ in jo tako izpodijo od doma. Dvorna kancelija, družbe in posamni domoljubi si ubijajo, glavo, kako pomagati silni nadlogi. — Francozi so v Meksiki po 3mesečni obsedi vendar zmagali Pueblo; al s tem še ni vse dobljeno. — Ko je cesar Napoleon zvedil, da je 18 njegovih nasprotnikov izvoljeno v državni zbor od 2 milijonov volivcov, en milijon se jih pa je zdržalo volitve, je nek mirno rekel: „nasprotje (opozicija) je rodovitno, se množi.“

Listnica vred. G. D. Gr. v Sl. Vaš dragi dopis iz „Ruš“ smo prejeli pa tako pozno, da je novica postala že starica. Prosimo drugikrat kaj. — Gosp. V. S. v T: Gaisovi, dobro potrjeni brusi se dobivajo v pisarnici kmetijske družbe v Ljubljani: najveći po 1 gold. 30. kr. drugi po 1. gold., tretji po 75 kr., četrti po 50. kr. nov. dn. Pisma z dnarjem se pošiljajo gosp. Brus-u. V „Novicah“ je bilo predlanskim in lani že dosti govora o tem orodji.